

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่า การนำบัตรช่วยหนังสือที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับปัญหาของเด็ก จะมีผลต่อภาวะความวิตกกังวลของเด็กป่วยเรื้อรังในโรงพยาบาลอย่างไร

สมมติฐานในการวิจัย

การนำบัตรช่วยหนังสือที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับปัญหาของเด็ก จะช่วยลดความวิตกกังวลของเด็กป่วยด้วยโรคไตเรื้อรัง ในโรงพยาบาลได้

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยเด็กป่วยชายและหญิง จำนวน ๔ คน อายุระหว่าง ๘ - ๑๒ ปี ซึ่งป่วยด้วยโรคไตเรื้อรัง เข้าพักรักษาตัวในโรงพยาบาลศิริราช เป็นเวลาอย่างน้อย ๑ สัปดาห์ ก่อนการทดลอง และจะอยู่ในโรงพยาบาลต่อไปอีกอย่างน้อย ๓ สัปดาห์ระหว่างการทดลอง เมื่อเสร็จสิ้นการทดลองแล้ว เด็กต้องอยู่ในโรงพยาบาลต่อไปอีก ๑ สัปดาห์ การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ใช้แบบทดสอบความสามารถในการอ่าน ของภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยเด็กกลุ่มตัวอย่าง ต้องทำแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน ได้คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๕๐ ของคะแนนทั้งหมด

ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น ๓ กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มทดลองที่ ๑ มี ๓ คน ให้รับการนำบัตรช่วยหนังสือที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับปัญหาของเด็ก ตลอดระยะเวลาการทดลอง

กลุ่มทดลองที่ ๒ มี ๓ คน ให้อ่านหนังสือทั่วไปสำหรับเด็ก ที่ไม่มีเนื้อหา

สอดคล้องกับปัญหาของเด็ก ทลอระยะเวลาการทดลอง
 กลุ่มควบคุม มี ๒ คน ให้เด็กทำเป็นกิจกรรมของโรงพยาบาลตามปกติ
 โดยไม่มีเงื่อนไขพิเศษใดๆ ระหว่างการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

๑. มาตราวัดความวิตกกังวล สำหรับเด็กป่วยเรื้อรัง
๒. หนังสือบรรณานิตส์ สำหรับเด็กกลุ่มทดลอง ทั้ง ๒ กลุ่ม

วิธีดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนที่ ๑ คัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง แล้วให้เด็กกลุ่มตัวอย่างทำมาตราวัดความ-
 วิตกกังวล เพื่อเก็บคะแนนความวิตกกังวลก่อนการทดลอง ผู้วิจัยสัมภาษณ์ผู้ปกครองเด็ก
 โรงพยาบาล และตัวเด็กเอง เพื่อเก็บเป็นข้อมูลก่อนการทดลอง

ขั้นตอนที่ ๒ ผู้วิจัยพบเด็กกลุ่มทดลองที่ ๑ และกลุ่มทดลองที่ ๒ กลุ่มละ ๒
 ครั้ง ต่อสัปดาห์ เป็นเวลานาน ๓ สัปดาห์ แต่ละสัปดาห์ ให้เด็กอ่านหนังสือตามเงื่อนไข
 ในการทดลองของแต่ละกลุ่ม

ขั้นตอนที่ ๓ ให้เด็กกลุ่มตัวอย่าง ทำมาตราวัดความวิตกกังวลฉบับเดิม
 อีกครั้งหนึ่ง เพื่อเก็บคะแนนความวิตกกังวลหลังการทดลอง ผู้วิจัยสัมภาษณ์พยาบาล
 ผู้ปกครองเด็ก และตัวเด็กเอง เพื่อเก็บเป็นข้อมูลหลังการทดลอง

การวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลทำใน ๓ ลักษณะ คือ

๑. วิเคราะห์ข้อมูลรายบุคคล
๒. วิเคราะห์ข้อมูลเป็นรายกลุ่ม
๓. วิเคราะห์ข้อมูลโดยการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม

นำเสนอข้อมูล และผลการวิจัย โดยใช้กราฟเส้น แสดงความแตกต่าง
 ระหว่างคะแนนความวิตกกังวล ก่อนและหลังการทดลอง หากคะแนนเฉลี่ยของคะแนน
 ความวิตกกังวลของแต่ละกลุ่ม แล้วนำมาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม

ผลการวิจัย

เด็กกลุ่มทดลองที่ ๑ มี ๓ คน ซึ่งได้รับการบำบัดด้วยหนังสือระหว่างการทดลอง ภายหลังจากทดลอง เด็กทุกคนมีความวิตกกังวลลดลงอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานในการวิจัย ทว่า การบำบัดด้วยหนังสือที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับปัญหาของเด็ก สามารถลดความวิตกกังวล ในเด็กป่วยเรื้อรังได้

เด็กกลุ่มทดลองที่ ๒ มี ๓ คน ระหว่างการทดลอง ผู้วิจัยให้อ่านหนังสือทั่วไปสำหรับเด็ก ที่ไม่มีเนื้อหาสอดคล้องกับปัญหาของเด็ก ภายหลังจากทดลอง เด็ก ๒ ราย มีความวิตกกังวลลดลงเพียงเล็กน้อย ส่วนอีกคนหนึ่ง มีความวิตกกังวลเพิ่มขึ้น ซึ่งผลการวิจัยนี้ ก็ไปสนับสนุนสมมติฐานในการวิจัยอีกทางหนึ่ง กล่าวคือ หนังสือที่ไม่มีเนื้อหาสอดคล้องกับปัญหาของเด็ก ไม่สามารถช่วยลดความวิตกกังวล ในเด็กป่วยเรื้อรังได้

เด็กกลุ่มควบคุม มี ๒ คน ไม่ได้รับเงื่อนไขพิเศษใดๆ ระหว่างการทดลอง แต่ให้ทำเนียบกิจกรรมของโรงพยาบาลตามปกติ ผู้วิจัยพบเด็กเพียง ๒ ครั้ง คือ ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง เพื่อเก็บข้อมูลก่อนและหลังการทดลองเท่านั้น ปรากฏว่า ภายหลังจากทดลอง เด็ก ๑ คน มีความวิตกกังวลเพิ่มขึ้น ส่วนอีกคนหนึ่ง มีความวิตกกังวลลดลงเพียงเล็กน้อย ซึ่งแสดงว่า ระยะเวลาในการรักษาพยาบาล ความคุ้นเคยกับเจ้าหน้าที่โรงพยาบาล และความคุ้นเคยต่อสถานที่ ตลอดจนสถานะความเจ็บป่วย ไม่มีส่วนช่วยลดความวิตกกังวล ในเด็กป่วยเรื้อรัง ที่พักรักษาตัวในโรงพยาบาลเลย

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใคร่ขอเสนอแนะความคิดเห็นบางประการ ซึ่งผู้วิจัยคิดว่า จะเป็นประโยชน์ต่อบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเด็ก ทั้งโดยทางตรงและโดยทางอ้อม รวมทั้งผู้ที่จะกระทำการศึกษาวิจัยในทำนองเดียวกัน ดังต่อไปนี้

๑. ข้อเสนอแนะต่อโรงพยาบาล แพทย์ และพยาบาล

โรงพยาบาลควรจัดให้มีห้องสมุดสำหรับเด็ก เพื่อให้บริการทางคำสอนเทศต่างๆ ทั้งโดยการอ่าน การฟัง และการดู และควรมีเจ้าหน้าที่ประจำคอยแนะนำเกี่ยวกับหนังสือต่างๆ ให้แก่ผู้ป่วย เพราะผู้ป่วยบางราย โดยเฉพาะผู้ป่วย

เรื่อรัง ต้องอยู่โรงพยาบาลเป็นเวลานาน การมีห้องสมุดของโรงพยาบาล จะช่วย
ให้ผู้ป่วยได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และยังช่วยทางด้านการบำบัดด้วยหนังสือ
ในรายที่มีปัญหาทางจิตใจ นอกจากนี้ แพทย์ พยาบาล อาจหาเวลาว่างพูดคุยกับผู้ป่วย
เพื่อให้ทราบปัญหาและช่วยเหลือผู้ป่วยได้ เช่น หาหนังสือมาให้อ่าน รับฟังปัญหา และ
อภิปรายในสวนของปัญหาบางอย่างที่ผู้ป่วยยังไม่เข้าใจ เกี่ยวกับอาการของโรค และ
การรักษาพยาบาล เป็นต้น

๒. ข้อเสนอแนะต่อบিকা มารคา และผู้ปกครองเด็ก

บিকা มารคา และผู้ปกครอง ควรเล็งเห็นความสำคัญของการอ่าน
หนังสือ และมีส่วนช่วยเลือกหนังสืออ่านให้แก่เด็ก เพราะบิกามารคา เป็นบุคคลที่ใกล้ชิด
เด็กที่สุด ย่อมจะทราบว่า บุตรของตนชอบอ่านหนังสือประเภทใด หนังสือที่ควร
ส่งเสริมให้เด็กอ่าน ควรเป็นหนังสือที่ช่วยให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ ให้เป็นผู้มีคุณธรรม
และศีลธรรม มีลักษณะเป็นผู้นำ และมีความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นต้น

๓. ข้อเสนอแนะต่อโรงเรียน และครู

โรงเรียนควรส่งเสริมการอ่านหนังสืออ่านนอกเวลาเรียนของเด็ก
โดยมีครู หรือบรรณารักษ์ เป็นผู้แนะนำการอ่าน ซึ่งอาจจะแนะนำหนังสือที่ดี และ
น่าสนใจ แก่นักเรียนในห้องเรียน หรือ จัดนิทรรศการหนังสือ และจัดทำบรรณานิตส์น
หนังสือใหม่ที่น่าสนใจทุกเดือน หรือทุกสัปดาห์ เป็นต้น นอกจากนี้ ควรส่งเสริม
ให้มีการจัดสภาพห้องสมุดให้ดี มีวัสดุการอ่านให้กว้างขวางทุกประเภท และเพียงพอแก่การ
ที่จะจัดให้เด็กยืมไปอ่านที่บ้านได้ เพื่อเป็นการปลูกฝังนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่เด็ก

๔. ข้อเสนอแนะต่อห้องสมุดประชาชน

บรรณารักษ์ควรจัดหาวัสดุการอ่านสำหรับเด็ก มีแผนหนังสือเด็ก
บริการแก่ผู้อ่าน จัดเลานิทานเป็นครั้งคราว เพื่อเป็นการสนองความต้องการ ในการ
อ่านของเด็กในชุมชนนั้นๆ อีกทั้งเป็นการส่งเสริมและกระตุ้น ให้เด็กเกิดความสนใจ
ในการอ่านหนังสือประเภทต่างๆ ด้วย บรรณารักษ์ควรศึกษาค้นคว้าให้กว้างขวาง
เกี่ยวกับเรื่องนี้ และหากสามารถจัดให้มีศูนย์รวมสื่อสนเทศ ที่จะประโยชน์ต่อบุคคล
เฉพาะกลุ่ม แล้วแต่กรณีและปัญหา ก็จะเป็นการดียิ่ง โดยจัดให้มีการแลกเปลี่ยน
และแบ่งปันกันนำไปใช้ เพื่อทุนกำลัง ทุนเวลาในการเสาะแสวงหาของแต่ละสถาบัน
งานก่อตั้งห้องสมุดสื่อสนเทศนี้ เป็นงานที่ต้องอาศัยเวลา และความร่วมมือจาก

บุคคลากรหลายฝ่าย แต่หากจัดตั้งได้สำเร็จแล้ว จะเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมอย่างยิ่ง

๕. ข้อเสนอแนะต่อผู้สร้างวรรณกรรม

วรรณกรรมของเด็ก ถ้าเป็นนวนิยาย ควรมีตัวละครอยู่ในวัยเดียวกับผู้อ่าน มีชีวิตความเป็นอยู่และบทบาทสมจริง จนผู้อ่านเกิดความรู้สึกเหมือนเรื่องจริง มีความรู้สึกร่วมทุกข์ร่วมสุขไปกับตัวละครด้วย และควรสอดแทรกคติ คุณธรรม บางประการให้ผู้อ่านยึดถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัดด้วย ตัวละครควรมีการแก้ไขปัญหาหรือหาทางออกของตนใหม่ในทางที่ถูกต้อง และเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่าน อันจะเป็นตัวอย่างหรือแนวทางในการปฏิบัติตนด้วย ถ้าเป็นสารคดี หรือนิทาน ควรเป็นเรื่องที่มีเนื้อหาสาระ อ่านง่าย ไม่สลับซับซ้อน และเร้าอารมณ์ให้อยากติดตาม เนื้อเรื่องควรเน้นถึงบทบาทของตัวละครอย่างสมจริงสมจัง

๖. ข้อเสนอแนะแก่ผู้ที่ทำการศึกษาวิจัยต่อไป

ก. ควรทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างอื่นๆ ที่สามารถทำการทดลองเป็นกลุ่มใหญ่ๆ พร้อมกันได้ และใช้วิธีการทางสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลมากยิ่งขึ้น เช่น ศึกษาพฤติกรรมบางอย่างในกลุ่มเด็กพิการ เด็กปัญญาอ่อน หรือเด็กในสถานพินิจ หรืออาจศึกษาในกลุ่มผู้ใหญ่ด้วยก็ได้ เช่น คนชราในสถานพักฟื้นคนชรา ผู้ศึกษาเสกศึกษาระยะพักฟื้น เป็นต้น หากศึกษากับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มใหญ่แล้ว จะสามารถจัดความยุ่งยาก เนื่องจากข้อจำกัดของกลุ่มตัวอย่างได้ และผลการวิจัยยังสามารถนำไปกล่าวอ้างเป็นตัวแทนของประชากรได้ มากกว่าการศึกษาเป็นรายกรณี

ข. ควรทำการศึกษาพฤติกรรมอื่นๆ ที่น่าสนใจ เช่น พฤติกรรมก้าวร้าว การยอมรับตัวเอง ความเสียสละ ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เป็นต้น

ค. หนังสือที่อ่าน อาจไม่จำเป็นต้องสร้างขึ้นเอง เพียงแค่อาศัยหนังสือ และวรรณกรรมที่มีอยู่แล้ว โดยเลือกหนังสือที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับปัญหาของกลุ่มตัวอย่าง อาจจะใช้วิธีการตัดทอนเฉพาะเนื้อหาบางตอน ที่ต้องการเน้นให้กลุ่มตัวอย่าง เห็นลักษณะของตัวละคร บทบาทของตัวละคร และวิธีการแก้ปัญหาอย่างเคร่งครัด

ง. ควรได้มีการศึกษาว่า วรรณกรรมประเภทใด ที่จะสามารถช่วยแก้ปัญหาในชีวิตของผู้อ่านได้ดีกว่ากัน เช่น นวนิยาย หนังสือธรรมะ ชีวประวัติ วิทยาศาสตร์ หรือสารคดีต่างๆ

จ. ควรทำการศึกษาการแก้ไขปัญหาพฤติกรรม โดยการให้การบำบัด
ด้วยหนังสือ ร่วมกับการทำจิตบำบัดอย่างอื่น และร่วมกับเทคนิคการให้คำปรึกษา และ
แนะแนวด้วย ซึ่งอาจให้ผลดีในการแก้ปัญหามากขึ้น.

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย